HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

18 octombrie 2007 *

În cauza C-441/06,

având ca obiect o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulată în temeiul articolului 88 alineatul (2) CE, introdusă la 25 octombrie 2006,

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnul C. Giolito, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

împotriva

Republicii Franceze, reprezentată de domnul G. de Bergues și de doamna S. Ramet, în calitate de agenți,

pârâtă,

* Limba de procedură: franceza.

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta (raportor), domnii E. Juhász, J. Malenovský și T. von Danwitz, judecători,

avocat general: domnul M. Poiares Maduro,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea introductivă, Comisia Comunităților Europene solicită Curții să constate că, prin neexecutarea în termenul prevăzut a Deciziei 2005/709/CE a Comisiei din 2 august 2004 privind ajutorul de stat acordat de Franța în favoarea France Télécom (JO 2005, L 269, p. 30, denumită în continuare „decizia în litigiu"), Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 2 și 3 din această decizie, al articolului 249 al patrulea paragraf CE, precum și al articolului 10 CE.

Istoricul cauzei

2 France Télécom (denumită în continuare „FT") desfășoară o activitate de operator, precum și de furnizor de rețele și servicii de telecomunicații. FT operează în special pe următoarele piețe: telefonie fixă, telefonie mobilă, internet și alte servicii de informare, servicii destinate întreprinderilor, transmisie și televiziune prin cablu.

3 Prin derogare de la regimul taxei profesionale de drept comun aplicabil în Franța [articolul 1447 și următoarele din code général des impôts (Codul general al impozitelor), denumit în continuare „CGI"], potrivit căruia taxa profesională este datorată în fiecare an de persoanele fizice sau juridice care desfășoară în mod obișnuit o activitate profesională nesalariată, au fost stabilite în favoarea FT două regimuri fiscale succesive diferite de dreptul comun, și anume un regim cu caracter tranzitoriu, aplicabil în perioada 1 ianuarie 1991-31 decembrie 1993, urmat de un regim definitiv, aplicabil de la 1 ianuarie 1994. Acest din urmă regim a fost abrogat începând cu 31 decembrie 2002.

4 Regimul tranzitoriu (1991-1993) prevedea, în aplicarea articolului 19 din Legea nr. 90-568 din 2 iulie 1990 privind organizarea serviciului public al poștei și telecomunicațiilor (JORF din 8 iulie 1990, p. 8069), că, în această perioadă, asemenea statului, FT nu era supusă impozitelor precum taxa profesională, taxa funciară sau impozitul pe profit.

5 Regimul definitiv (1994-2002) prevedea că, în temeiul articolului 18 din legea menționată și al articolului 1654 din CGI, FT era supusă regimului fiscal de drept comun începând cu 1 ianuarie 1994, cu excepția impozitelor directe locale, pentru care dispozițiile legislative aplicabile prevedeau condiții specifice privind cota, baza și modalitățile de impunere.

6 Aceste două regimuri au făcut obiectul unei proceduri formale de examinare în temeiul articolului 88 alineatul (2) CE, conform Deciziei Comisiei notificate Republicii Franceze la 31 ianuarie 2003 (JO C 57, p. 5).

7 La punctele 33 și 35 din motivele deciziei în litigiu, Comisia a constatat că regimul tranzitoriu nu reprezenta un ajutor de stat. În schimb, aceasta a considerat, la punctele 42 și 60 din motive, că diferența dintre taxa profesională plătită efectiv de FT și cea care ar fi fost datorată potrivit dreptului comun în perioada 1 ianuarie 1994-31 decembrie 2002 era un ajutor de stat acordat în mod ilegal, cu încălcarea articolului 88 alineatul (3) CE.

8 Valoarea exactă ce trebuia recuperată nu era stabilită în decizia în litigiu. Totuși, Comisia a apreciat, la punctul 59 din motivele acestei decizii, că valoarea respectivă trebuia să se situeze într-un interval cuprins între 798 și 1 140 de milioane de euro în capital, plus dobânzile aferente începând cu data la care ajutoarele în cauză au fost puse la dispoziția beneficiarului până la data recuperării lor. În acest sens, la același punct se arată că valoarea exactă a ajutorului care trebuie recuperat va fi stabilită de Comisie, în colaborare cu autoritățile franceze, în cadrul procedurii de recuperare, cel mai târziu până la 1 noiembrie 2004.

9 Dispozitivul deciziei în litigiu este redactat după cum urmează:

„*Articolul 1*

Ajutorul de stat, acordat ilegal de Franța, în contradicție cu articolul 88 alineatul (3) [CE], în favoarea France Télécom prin regimul de taxă profesională aplicabilă acestei

întreprinderi în perioada 1 ianuarie 1994-31 decembrie 2002 [prevăzut de Legea nr. 90-568 (articolul 18) și la articolul 1654 CGI] este incompatibil cu piața comună.

Articolul 2

(1) Franța ia toate măsurile necesare pentru a recupera de la France Télécom ajutorul prevăzut la articolul 1.

(2) Recuperarea are loc fără întârziere, conform procedurilor dreptului național, în măsura în care acestea permit executarea imediată și efectivă a prezentei decizii.

(3) Ajutoarele care trebuie recuperate includ dobânzile aferente începând cu data la care au fost puse la dispoziția beneficiarului până la data recuperării lor.

(4) Dobânzile se calculează conform dispozițiilor capitolului V din Regulamentul (CE) nr. 794/2004 din 21 aprilie 2004 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 659/1999 al Consiliului de stabilire a normelor de aplicare a articolului 93 din Tratatul CE [JO L 140, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 2, p. 42].

Articolul 3

Franța informează Comisia, într-un termen de două luni de la data notificării prezentei decizii, cu privire la măsurile pe care intenționează să le adopte și pe care le-a adoptat deja pentru a se conforma acestei decizii. În acest scop, Franța va utiliza chestionarul anexat la prezenta decizie.

[…]" [traducere neoficială]

10 În perioada 17 septembrie 2004-10 august 2006, între Comisie și autoritățile franceze au avut loc numeroase schimburi de corespondență cu privire la măsurile care trebuie adoptate pentru a asigura executarea deciziei în litigiu. În plus, au fost organizate, în acest scop, mai multe reuniuni între Comisie și respectivele autorități.

11 În cadrul acestor schimburi, Comisia a propus, prin Comunicarea din 23 decembrie 2005, să se fixeze valoarea ajutorului de care a beneficiat FT:

— pentru perioada 1994-1999, la o valoare de 635 de milioane de euro fără dobânzi și

— pentru perioada 2000-2002, la o valoare de 293 de milioane de euro fără dobânzi.

12 Astfel, potrivit Comisiei, valoarea acestui ajutor s-ar ridica la 928 de milioane de euro fără dobânzi. În aceeași comunicare, Comisia a invitat autoritățile franceze să ia toate măsurile necesare pentru a recupera de la beneficiar respectiva sumă și dobânzile aferente acesteia și pentru a informa Comisia în această privință până la 20 ianuarie 2006.

13 În respectiva comunicare, Comisia a indicat de asemenea autorităților franceze că, dacă doresc să aducă precizări sau modificări concrete și constructive la propunerea în cauză, trebuia să le transmită Comisiei până la aceeași dată.

14 Nefiind satisfăcută în ce privește măsurile luate de respectivele autorități în legătură cu solicitarea sa, Comisia a hotărât să sesizeze Curtea.

Cu privire la acțiune

Argumentele părților

15 Comisia constată că, după mai mult de doi ani de la adoptarea deciziei în litigiu, ajutorul în cauză nu a fost rambursat. Nu s-ar fi inițiat procedura de executare a acestei decizii la nivel național nici măcar în privința valorii corespunzătoare limitei inferioare a intervalului menționat la punctul 59 din motivele deciziei în litigiu, respectiv de 798 de milioane de euro plus dobânzi.

16 Comisia amintește că nerecuperarea ajutorului nu poate fi justificată prin dificultățile practice întâmpinate în stabilirea valorii care trebuie restituită. Într-un astfel de caz, Comisia și statul membru vizat trebuiau, conform obligației prevăzute la articolul 10 CE, să coopereze cu bună-credință pentru a depăși astfel de dificultăți.

17 Comisia susține că a formulat propuneri cu privire la valoarea ajutorului care trebuie recuperat, invitând autoritățile franceze să dea sugestii utile în această privință. Totuși, aceste autorități s-ar fi limitat numai la contestarea abordării reținute, fără să prezinte vreodată variante alternative.

18 Comisia precizează că intervalul avut în vedere la punctul 59 din motivele deciziei în litigiu se justifică prin faptul că valoarea ajutorului care trebuie recuperat nu se poate situa decât între 798 și 1 140 de milioane de euro, care reprezintă valoarea minimă și, respectiv, valoarea maximă între care trebuie stabilită valoarea definitivă.

19 Comisia apreciază că numai recuperarea unei valori minimale echivalente cu limita inferioară a intervalului, și anume 798 de milioane de euro, este acceptabilă pentru a asigura o recuperare efectivă a ajutorului de stat de care a beneficiat FT.

20 Comisia concluzionează că Republica Franceză nu a luat măsurile necesare pentru a garanta o executare corectă, imediată și efectivă a deciziei în litigiu. Un astfel de comportament ar fi contrar obligației de cooperare loială prevăzute la articolul 10 CE. Într-adevăr, autoritățile în cauză din acest stat membru nu ar fi dat dovadă nicio clipă de o atitudine constructivă, care să permită să se ajungă la stabilirea valorii ajutorului ce trebuie rambursat.

21 Republica Franceză arată că decizia în litigiu nu a fixat valoarea ajutorului care trebuie recuperat, nici nu a stabilit criteriile sau parametrii de calcul. Într-adevăr, la punctul 59 din motivele acestei decizii, Comisia și-ar fi rezervat competența de a stabili valoarea ajutorului care trebuie recuperat.

22 Acest stat membru arată că, în orice caz, Comisia ar fi trebuit să furnizeze o metodă de calcul suficient de precisă și de fiabilă, care să permită stabilirea valorii ajutorului care trebuie restituit. Deoarece aceasta nu a furnizat respectiva metodă de calcul, nu ar fi fost posibil ca autoritățile naționale să procedeze la recuperarea acestui ajutor.

23 În opinia Republicii Franceze, această interpretare a deciziei în litigiu nu ar fi pusă în discuție de faptul că, în temeiul articolului 2 din această decizie, autoritățile naționale sunt obligate să ia toate măsurile necesare pentru a recupera respectivul ajutor. Într-adevăr, dispozitivul deciziei menționate ar fi indisociabil de motivarea sa și ar trebui interpretat ținându-se seama de considerentele care au condus la adoptarea sa.

24 Acest stat membru precizează, în această privință, că însăși valoarea corespunzătoare limitei inferioare a intervalului menționat la punctul 59 din motivele deciziei în litigiu nu era pertinentă, dat fiind că acest interval nu avea decât un caracter indicativ, astfel încât nu era posibil să se utilizeze valorile reținute în cadrul acestuia în vederea recuperării ajutorului.

25 Republica Franceză amintește că, în urma unei sugestii a Comisiei, ar fi obținut acordul FT pentru poprirea unei sume importante, și anume 500 de milioane sau chiar 600 de milioane de euro. Această poprire ar fi privat FT de avantajul concurențial presupus a fi fost conferit de ajutorul în cauză. Or, Comisia ar fi refuzat această soluție.

26 Acest stat membru adaugă că autoritățile naționale au identificat punctele slabe ale metodei de calcul utilizate de Comisie. În plus, în perioada septembrie 2004-august 2006, ar fi avut loc numeroase schimburi de corespondență și reuniuni de lucru între aceste autorități și Comisie. Prin urmare, nu s-ar putea semnala nicio încălcare a obligației de cooperare loială prevăzute la articolul 10 CE.

Aprecierea Curții

Cu privire la încălcarea articolelor 2 și 3 din decizia în litigiu

27 Trebuie amintit, cu titlu introductiv, că singura modalitate de apărare care poate fi invocată de un stat membru împotriva unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor de către un stat membru, formulată de Comisie în temeiul articolului 88 alineatul (2) CE, este cea întemeiată pe o imposibilitate absolută de executare a deciziei în cauză (a se vedea în special Hotărârea din 4 aprilie 1995, Comisia/Italia, C-348/93, Rec., p. I-673, punctul 16, Hotărârea din 22 martie 2001, Comisia/Franța, C-261/99, Rec., p. I-2537, punctul 23, și Hotărârea din 2 iulie 2002, Comisia/Spania, C-499/99, Rec., p. I-6031, punctul 21).

28 Rezultă de asemenea din jurisprudența Curții că un stat membru care, în cursul executării unei decizii a Comisiei în domeniul ajutoarelor de stat, întâlnește dificultăți neprevăzute și imprevizibile, fie ele de natură politică, juridică sau practică, sau observă consecințe care nu au fost avute în vedere de către Comisie trebuie să supună aceste probleme aprecierii acesteia din urmă, propunând modificări adecvate ale deciziei în cauză. Într-un asemenea caz, Comisia și statul membru vizat trebuie să colaboreze cu bună-credință pentru a depăși dificultățile, cu respectarea pe deplin a dispozițiilor Tratatului CE și, în special, a celor privind ajutoarele (a se vedea Hotărârea Comisia/Franța, citată anterior, punctul 24, Hotărârea din 3 iulie 2001, Comisia/Belgia, C-378/98, Rec., p. I-5107, punctul 31, și Hotărârea Comisia/Spania, citată anterior, punctele 24 și 25).

29 În plus, Curtea a statuat că nicio dispoziție din dreptul comunitar nu impune Comisiei să stabilească valoarea exactă a ajutorului care trebuie restituit atunci când aceasta obligă la restituirea unui ajutor declarat incompatibil cu piața comună. Este suficient ca decizia Comisiei să cuprindă indicații care să permită destinatarului său să stabilească, el însuși, fără dificultăți excesive, această valoare (a se vedea în special Hotărârea din 12 octombrie 2000, Spania/Comisia, C-480/98, Rec., p. I-8717, punctul 25, și Hotărârea din 12 mai 2005, Comisia/Grecia, C-415/03, Rec., p. I-3875, punctul 39).

30 Argumentația Republicii Franceze trebuie apreciată chiar în cadrul juridic astfel conturat.

31 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia Comisia și-ar fi rezervat competența pentru stabilirea valorii ajutorului care trebuie recuperat de la beneficiar, trebuie amintit că decizia în litigiu menționează, la punctul 59 din motivele acesteia, că această valoare trebuie să se situeze între 798 și 1 140 de milioane de euro în capital.

32 Din cuprinsul punctului 54 din motivele acestei decizii reiese că această din urmă valoare a fost stabilită de Comisie ca urmare a unei comunicări a autorităților franceze din 15 mai 2003 privind subimpozitarea FT în temeiul regimului taxei profesionale în perioada 1994-2002. Potrivit punctului 58 din motive, prima dintre aceste valori a rezultat dintr-o comunicare a respectivelor autorități din 16 iulie 2004. Aceste două valori au fost de altfel divizate, astfel cum rezultă din tabelele care figurează la punctele menționate, în valori anuale pentru perioada corespunzătoare anilor 1994-2002.

33 Reiese de aici că valoarea de 798 de milioane de euro trebuie considerată ca reprezentând valoarea minimală a ajutorului care trebuie recuperat, conform articolului 2 din decizia în litigiu. Dispozitivul unei decizii în domeniul ajutoarelor de stat este într-adevăr indisociabil de motivarea acesteia, în măsura în care trebuie interpretat, dacă

este necesar, ținându-se seama de motivele care au dus la adoptarea sa (a se vedea în special Hotărârea din 15 mai 1997, TWD/Comisia, C-355/95 P, Rec., p. I-2549, punctul 21).

34 Desigur, este cert că, la punctul 59 din motivele deciziei în litigiu, Comisia precizase efectiv că valoarea exactă a ajutorului care trebuie recuperat urma să fie stabilită de ea însăși. Totuși, s-a precizat de asemenea la punctul menționat că această valoare va fi stabilită în colaborare cu autoritățile franceze, în cadrul procedurii de recuperare, cel mai târziu până la 1 noiembrie 2004. Aplicarea procedurii de recuperare nu era, prin urmare, condiționată de stabilirea respectivei valori. Prin urmare, împrejurarea că valoarea exactă a ajutorului care trebuie recuperat nu fusese hotărâtă în mod definitiv nu se opunea nici aplicării de către aceste autorități a procedurii de recuperare a valorii minimale a ajutorului, nici cooperării eficace din partea acestora la stabilirea valorii definitive a acestuia.

35 În aceste condiții, nu poate fi reținut nici argumentul Republicii Franceze potrivit căruia valorile enunțate la punctul 59 din motivele deciziei în litigiu nu ar avea decât un caracter indicativ, lipsit de forță juridică obligatorie.

36 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia Comisia nu ar fi furnizat metoda de calcul fiabilă care să permită stabilirea valorii ajutorului ce trebuie restituit, trebuie constatat că diferența dintre, pe de o parte, impozitarea la care a fost efectiv supusă FT și, pe de altă parte, cea care i-ar fi fost aplicabilă în temeiul normelor de drept comun care reglementează taxa profesională a făcut obiectul unor analize detaliate încă de la deschiderea procedurii de examinare prevăzute la articolul 88 alineatul (2) CE.

37 Într-adevăr, în cadrul acestei proceduri, Comisia a elaborat parametrii susceptibili să permită autorităților franceze să facă o propunere definitivă cu privire la valoarea ajutorului care trebuie rambursat.

38 Indicațiile necesare în legătură cu acest subiect au fost furnizate de către Comisie în special la punctele 25-38, 60-67 și 72-80 din decizia de deschidere a procedurii formale de examinare din 31 ianuarie 2003 și mai ales la punctele 34-44 din motivele deciziei în litigiu.

39 Autoritățile naționale dispuneau, așadar, de elemente ce le permiteau să propună Comisiei o valoare precisă care să reflecte subimpozitarea de care a beneficiat FT în perioada 1994-2002. Într-adevăr, autoritățile naționale erau cele mai în măsură să stabilească nu numai modalitățile adecvate pentru recuperarea ajutoarelor de stat acordate în mod nelegal, ci și valorile exacte care trebuie restituite (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Belgia, citată anterior, punctele 50 și 51).

40 Decizia Comisiei cuprinde, într-adevăr, informațiile adecvate care permit Republicii Franceze să stabilească, ea însăși, fără dificultăți excesive, valoarea definitivă a ajutorului care trebuie recuperat, respectiva valoare trebuind să se situeze în intervalul stabilit de Comisie.

41 Rezultă că argumentul acestui stat membru, potrivit căruia Comisia nu ar fi furnizat o metodă de calcul suficient de fiabilă pentru a stabili valoarea ajutorului care trebuie restituit, nu poate fi reținut.

42 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul respectivului stat membru, potrivit căruia ar fi imposibil să se determine cu certitudine valoarea ajutorului care trebuie recuperat, trebuie amintit că, în privința situațiilor care privesc recuperarea valorilor ajutoarelor de la un număr mare de întreprinderi în coroborare cu numeroși factori individuali de calcul, Curtea a statuat că astfel de dificultăți de aplicare a deciziilor vizate nu reprezentau o imposibilitate absolută în sensul jurisprudenței citate anterior (a se vedea în special Hotărârea din 29 ianuarie 1998, Comisia/Italia, C-280/95, Rec., p. I-259, punctele 18 și 23, și Hotărârea Comisia/Belgia, citată anterior, punctele 41

și 42). Nu s-a stabilit pe baza înscrisurilor de la dosar că problemele ridicate în cauză de calculul valorii ajutorului care trebuie recuperat ar fi mai importante decât cele întâlnite în situațiile în care s-au pronunțat hotărârile citate anterior.

43 Trebuie să se sublinieze de asemenea că teama de unele dificultăți interne, în cadrul aplicării unei decizii în domeniul ajutoarelor de stat, nu poate justifica nerespectarea de către un stat membru a obligațiilor care îi revin în temeiul dreptului comunitar (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 decembrie 1995, Comisia/Franța, C-52/95, Rec., p. I-4443, punctul 38, Hotărârea din 9 decembrie 1997, Comisia/Franța, C-265/95, Rec., p. I-6959, punctul 55, și Hotărârea din 29 ianuarie 1998, Comisia/Italia, citată anterior, punctul 16).

44 În consecință, trebuie să se concluzioneze că Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 2 și 3 din decizia în litigiu, precum și în temeiul articolului 249 al patrulea paragraf CE.

Cu privire la încălcarea articolului 10 CE

45 Trebuie amintit, cu titlu introductiv, că articolul 10 CE impune statelor membre obligația de a facilita Comunității îndeplinirea misiunii sale și de a se abține de la orice măsură susceptibilă să pună în pericol realizarea obiectivelor tratatului (a se vedea Hotărârea din 14 iulie 2005, Comisia/Germania, C-433/03, Rec., p. I-6985, punctul 63).

46 În ceea ce privește motivul formulat în această privință de Comisie în prezenta cauză, trebuie observat că, în cadrul schimburilor cu autoritățile franceze, intervenite

ulterior adoptării deciziei în litigiu, Comisia a solicitat, prin multiple comunicări, anumite informații pentru a ajunge, de comun acord cu aceste autorități, la stabilirea valorii definitive a ajutorului care trebuie restituit.

47 Este important să se adauge că, în cadrul acestor negocieri cu autoritățile franceze, care urmăreau aplicarea deciziei în litigiu, în Comunicarea din 23 decembrie 2005, Comisia a stabilit valoarea ajutorului care trebuie rambursat la 928 de milioane de euro fără dobânzi.

48 Or, autoritățile franceze nu au considerat util nici să adopte în mod clar o poziție cu privire la acest aspect, nici să înainteze Comisiei o contrapropunere concretă în cifre.

49 Pe de altă parte, dacă pe parcursul schimburilor pe care le-a purtat cu Comisia ulterior adoptării deciziei în litigiu, Republica Franceză a considerat că trebuie să se conteste temeinicia acestei decizii și în special calificarea ca ajutor de stat a regimului fiscal aplicabil FT în perioada 1994-2002, această împrejurare nu o scutea în niciun caz de punerea în executare a deciziei menționate.

50 Republica Franceză a ridicat de asemenea multiple semne de întrebare cu privire la parametrii de calcul necesari pentru stabilirea valorii ajutorului care trebuie recuperat. Aceasta a declarat în plus, în numeroase rânduri, că era imposibil din punct de vedere tehnic să se identifice o metodologie fiabilă și precisă și, în consecință, să se reconstituie, în mod exact și incontestabil, valoarea taxei profesionale pe care ar fi trebuit s-o achite FT dacă ar fi fost supusă regimului taxei profesionale de drept comun. Acest stat membru a tras de aici concluzia, repetată în mai multe comunicări redactate în perioada 2005-2006, că nu exista niciun temei juridic suficient de solid care să permită inițierea unei proceduri de recuperare fără un risc major de a se ajunge la o procedură contencioasă.

51 Ținând seama de aceste afirmații și având în vedere considerațiile precedente, este necesar să se constate că Republica Franceză a dat dovadă, față de Comisie, de lipsă de cooperare privind concursul necesar pentru aplicarea deciziei în litigiu.

52 În consecință, este necesar să se concluzioneze că atitudinea respectivelor autorități trebuie considerată ca reprezentând o încălcare a articolului 10 CE.

53 Acțiunea Comisiei este, așadar, întemeiată în totalitate.

54 Rezultă de aici că este necesar să se constatate că, prin neexecutarea în termenul prevăzut a deciziei în litigiu, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 2 și 3 din această decizie, al articolului 249 al patrulea paragraf CE, precum și al articolului 10 CE.

Cu privire la cheltuielile de judecată

55 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea Republicii Franceze la plata cheltuielilor de judecată, iar Republica Franceză a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară și hotărăște:

1) **Prin neexecutarea în termenul prevăzut a Deciziei 2005/709/CE a Comisiei din 2 august 2004 privind ajutorul de stat acordat de Franța în favoarea France Télécom, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 2 și 3 din această decizie, al articolului 249 al patrulea paragraf CE, precum și al articolului 10 CE.**

2) **Obligă Republica Franceză la plata cheltuielilor de judecată.**

Semnături